

DE BOOM DES LEVENS

13 maart 1959

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend en ook niet onfeilbaar. Aan u de taak zelfstandig na te denken. Het tweede gedeelte van deze avond is bestemd voor algemene vraagstelling, bij voorkeur schriftelijk. Zoals u weet krijgen wij een Ster-avond en dan Goede Vrijdag. Wij hebben gemeend deze avonden met hun eigen karakter geheel buiten het programma te moeten stellen. Wij beginnen niet direct erna met een vraagavond, zodat eerst weer de gewone weken met esoterie komen en daarna pas weer een avond met het tweede gedeelte voor vragen. Vanavond zou ik graag eens met u willen praten over

DE BOOM DES LEVENS

De boom des levens vinden wij overal terug. Wij vinden hem in de kabbalistische wijsbegeerte, wij vinden hem terug in de esoterie, wij vinden hem terug ook in het volksgeloof in meerdere vormen. Die boom moet dan voorstellen het bewustzijn, dat in de materie wortelt, maar zich verheft tot de zon, het Goddelijk bewustzijn. Aan één kant is dat erg plezierig, omdat het idee dat je je kunt verheffen tot het Goddelijke, op zichzelf zeer vreugdig is. Aan de andere kant is menigeeen geneigd te zeggen, dat wij nog niet zo ver zijn gekomen. Het is juist daarom, dat ik vandaag over dit onderwerp zo het een en ander zou willen zeggen.

Kan er ergens in de Schepping iets zijn, dat niet volmaakt is? Of bezit alles in zich volmaaktheid, een potentie, die alleen nog maar gerealiseerd hoeft te worden? Jaren van denken en onderzoeken hebben velen van ons ertoe gebracht dit laatste te aanvaarden. Er is een band tussen de laagste sferen en de hoogste. Er is een verbinding tussen de wereld van de stof en de zuiver lichte wereld, waarin eens de ziel geboren werd. Daartussen liggen al de droevige en lachende werelden, die de menselijke geest zo op zijn weg ontmoeten kan. Al die dingen bestaan gelijktijdig.

Dit klinkt in de oren van een mens vreemd. Hij gaat zich afvragen: "Waar blijft ons tijdservaren? Waarom leef ik een bepaalde tijd in deze wereld, om dan in gene verder te gaan?" Het antwoord dat ik daarop meen te mogen geven is dit: tijd, werkelijke tijd, is geen meetbare waarde, het is een ervaring. Een ervaring, die in de eerste plaats afhankelijk is van degene die ervaart, uzelf inclusief. Dat u daarnaast een gemeenschappelijke tijdmeting hebt, omdat alleen daardoor uw sociale samenleving redelijk gebaseerd kan zijn, doet niets af of toe aan de werkelijkheid van tijd. Uw tijd is gebaseerd op elk moment van ervaren. D.w.z. dat, wanneer u de prikkels van buiten af maar met één per uur ontvangt, een hele reeks nodig zijn, voordat voor u een minuut van leven voorbij is. Dat gerekend met zonuren, menssuren.

De tijd is dus een ervaringskracht. Wanneer wij terug gaan tot die levensboom en wij denken daarbij even aan de lente, dan denken wij onwillekeurig aan een sap-drift. In de natuur komt altijd even een ogenblik, dat de sappen door de wortels beginnen te stromen met een buitengewone snelheid, dat de vele chemische processen en omzettingen in de bomen op een fantastisch snelle wijze plaats vinden, terwijl er nog niet het groene blad is, dat de uiteindelijke oplossing betekent, de voltooiing. Dan zien wij aan alle kanten de knoppen zwellen en juist in die tijd zien wij de bloesem. Wanneer de mens, gebonden aan de levensboom, in zichzelf zijnde een verbinding tussen de laagste en de hoogste wereld, langzaam maar zeker de krachten van bewustzijn in zich doet verder gaan, dan komt ook bij hem de tijd, dat hij tot een geestelijke bloei komt.

Menigeeen verwacht die bloei met rijpheid. In het begin leeft men zoals het dier leeft. Een hele wereld voor je open, jijzelf staat in het midden ervan. Wat jij doet is altijd goed. Alleen wanneer die wereld verkeerd reageert, word je voorzichtig. Niet omdat je schuld kent, maar omdat je de kwellingen die de wereld je aandoet, zou willen vermijden. Een wereld, waarin al het dierlijke en

al het natuurlijke tot zijn recht komen. Een wereld, die ongetwijfeld ook geleid wordt door hogere krachten, maar waarin het individu zeker nog een volledig bewustzijn heeft. Dat is toch al heel wat trappen. Dan zijn zij al - vergelijkenderwijs - boven de grond gekomen. Want de eerste zaailing is de eerste cel geweest. De eerste levende cel ergens in een vreemde wereldzee in een ver verleden.

De ontplooiing van de hechting aan de lagere wereld, het bewustzijn van materie en al, wat ermee samenhangt, is het plantenleven geweest. Dan is het dier gekomen. Het heeft trap na trap zijn eigen kennis van die wereld uitgebreid. Maar dan is zo'n boompje nog te jong. Zo'n boompje kan nog geen werkelijke bloesem dragen. Het zoekt zijn weg wel. Of: de realisatie van de levende kracht is niet groot genoeg.

Nu komt de mens tot een beschouwen van zichzelf. Door die zelfbeschouwing kent hij onder meer zelfverwijt, hij kent waardebepaling van het Ik ten overstaan van de wereld, hij kent ook - belangrijk - een voorstelling omtrent die wereld, hij kent het ideaal. Wanneer je als mens leeft, of als geest in een lagere sfeer, dan denk je soms dat je met die processen al een heel eind bent gekomen. Maar in feite is dat maar het kale geraamte. Dat is de boom, zoals hij er staat in de winter. Wat kale takken, die lijnen trekken tegen de hemel en zwarte stammen, die als een vloek soms, afsteken tegen de met sneeuw bedekte wereld.

Maar nu ga je verder. Je gaat uit alle werelden voor jezelf kracht en kennis vergaren. Let wel, ik zeg: "kracht" en daarna pas "kennis". Allereerst hebben wij een beheersing nodig om tot ervaring te komen. Wij moeten dus iets kunnen hanteren, voordat wij wat kunnen produceren. Op die manier begint het. Een spel van steeds weer falen, van steeds weer vallen, steeds weer herstellen en steeds weer opstaan. Het spel, waar de mensheid zich zozeer tegen verzet. "Waarvoor is het lijden op de wereld nodig?" zo roepen zij ons toe, "Waarom ik en niet een ander?" Een echo, die veelvuldig wordt herhaald.

Wanneer de ervaringen er zijn, komt daaruit het weten de kennis. De kennis vormt langzaam maar zeker een wereldbeeld, waarin een theorie mogelijk is. De theorie doet de kracht van het leven op duizenderlei wijze benaderen. Hieruit ontstaat een begrip, dat in zich draagt voor de eerste maal een bewust hanteren van een deel van de Goddelijke kracht. Het is kort gezegd, maar het telt vaak ongetelde generaties om zo ver te komen.

Dan krijg je de fase, waarin de mens alleen nog maar denkt aan het verhevene. Zijn kennis, zijn innerlijk ervaren, zijn verworven krachten doen hem als het ware boven de wereld opwieken. Hij wil niet meer in de materie wortelen. Hij wil niets meer weten van de lagere werelden, hij meent, dat hij het alleen kan redden daarboven. Hij is geen God, een mens is nooit een God. De mens moet eerst weer van daaruit terug keren tot een begrip van lagere werelden, tot een begrip van stoffelijke werkelijkheid, wil hij in staat zijn, om een ware, geestelijke bloei door te maken.

Ik zal u vertellen waarom. Het is duidelijk, dat een mens die zich boven de materie verheft, de wortels van de levensboom afsnijdt. Je kunt het verleden wel laten rusten, maar je kunt het nooit te niet doen, want het heeft je gemaakt en het heeft je gevormd. Door kunstmatig het verleden af te snijden, te verwerpen, maak je jezelf volkomen los van de basis, die je hebt, in de Goddelijke kracht. Wat noodzakelijk is voor de bewustwording, mijne vrienden, voor de bereiking van die top van die levensboom, is niet alleen maar stijgen, het is uitbreiden. Een boom groeit, dan breidt hij zijn wortels uit, naarmate de stam dikker en hoger wordt. Naarmate de kruin verder uitgrijpt in de luchten, zullen de wortels beneden steeds verdere banen zoeken om evenwicht te vinden. Voor een mens is dat precies hetzelfde. Dat beeld van die levensboom is niet alleen het beeld van een Goddelijke Schepping, waar u ergens in een pakje bengelt als een vrucht. Dat zou een mooie boom zijn. Neen, elk van jullie draagt in zich dezelfde krachten, waarvan de levensboom het symbool is.

Nu is er een heel eigenaardig beeld, dat wij vooral vinden in de brahmaanse filosofie. Wij vinden daar een levensbeeld en een doodsbild. Beiden vormen zij de vorm van een soort boom. Symbolisch wordt het wel eens een ypsilon. Dan doet het ons ook weer denken aan bepaalde runen van de Druïden. Over de oorsprong zullen wij niet te veel strijden. Belangrijk is het, dat er

een beeld is, dat opgaat en zich uitbreidt, maar ook van de andere kant, een spiegelbeeld als het ware, komt de boom naar beneden. Het is alsof je een spiegelbeeld boven je ziet, waarbij de maximale uitbreiding van bewustzijn, het ontmoeten met God, het ontmoeten van het spiegelbeeld van het zijnde, het is, alsof je eigen wereld zich plotseling weerkaatst in een Goddelijke werkelijkheid.

Dat beeld nu is typisch, omdat het zo ontzettend waar is. Want elke mens, elke geest, elke ziel, die ooit ontstaan is, keert terug tot haar bron. Er is geen verschil tussen de wortel van uw levensboom, waarmee u langs de ervaring van ongetelde geslachten bent opgekomen, als een embryo, als foetus reproducerende, zelfs in uw geboorte, de vegetatieve elementen in zijn simpel vormende cellen, de verschillende elementaire krachten, eerst van het waterdier, dan van het landdier, en uiteindelijk van de mens. Dit is niet zo zonder meer: waar u vandaan bent gekomen, gaat u heen. U zou dus moeten zeggen: in de werkelijkheid van de levensboom is het niet voldoende om een kruin de hemelen in te steken, totdat zij de zon beroert, je moet verder gaan. Je moet de wortel terugvinden, zoals die zetelt in het Goddelijke, datgene, wat je verloren hebt, moet je hernieuwd ontdekken.

Er komt een ogenblik dat in uw leven, datgene, wat u geestelijk streven noemt, wat u materieel streven noemt, elkaar volkomen kruisen. Stelt u zich die twee y-tjes maar eens voor. Een omgekeerde y, een stijgende y en zij beroeren elkaar, totdat er één stam is, en dan zien wij op die stam een kruis staan. Wat zegt dat symbolische beeld eigenlijk? Dat de werelden van stof en geest in een hoogste bewustzijn volledig samenvloeien en zo de uitdrukking zijn van de levende kracht, die wortelt zowel in het allerhoogste als in het allerlaagste, omdat deze beiden in God volledig één zijn.

Bij deze theorie hoort nog een klein stukje praktijk. De praktijk is namelijk dit: De mens is gegroeid als mensheid vanuit de eenlingen tot de stam, van de stam tot het volk, van het volk tot de natie, en vandaaruit is men nu al gekomen tot oostelijke en westelijke blokken en wat dies meer zij. Gelijkzeitig met die ontwikkeling heeft de mens ook kennis verworven. Het was in het begin de eenvoudige kwestie van de totem, van het uit God geborene, of van de geest uit geboren, het verbod van de fetisj, kortom, de geestelijke krachten in een stoffelijke uitdrukking, die hij een grote betekenis in zijn leven toekende. Vandaaruit is hij gestegen tot de hoogte van het occulte. Hij werd meester van de elementen. Hij wist - zij het dan op een stoffelijk op het ogenblik niet meer verantwoorde wijze - de geheimen te ontdekken van de wereld van het atoom, van het heelal, hij wist door te dringen in de ziekten van de mens, zowel als in de geestelijke kwalen en bezetenheid. Hij werd de magiër, wiens wetenschap bestond uit het hanteren van niet algemeen bekende natuurwetten.

Toen de mens dit bereikt had, ging hij verder en hij begon een maatschappij te vormen die deels uit vrije mensen en onvrijen bestond. Die fasen vallen ten dele zelfs samen. De onvrije werd elk persoonlijk leven ontzegd. Hij was de slaaf en de dienaar. De ander was door zijn bezit van slaven vrij. De kracht, die de mens eens had gevoerd tot een geestelijke ontwikkeling, die ook vanuit het standpunt van de huidige mens, zeer hoogstaand en zeer groots was, was geperverteerd tot macht. Langzaam maar zeker werd de machtsdwang in de mens zo groot, dat de slavernij ging vallen. Men kon niet meer de vrijheid zonder meer nemen. Men stelde daarvoor in de plaats het lokaas, het begeerlijke, waardoor men een ander verleide zijn zin te doen. Van daaruit groeide een maatschappij, die steeds meer afhankelijk van groepen werd.

Bedenk wel, er is niets nieuws onder de zon. Er was al een bond van pottenbakkers in Rome, er waren al handwerkverenigingen in de middeleeuwen, tegenwoordig hebt u uw vakbond. Eén typisch verschijnsel heeft zich daarbij wel voorgedaan. Naarmate de mens materialistischer ging streven en dus meer en meer zich op de wetenschap ging toeleggen, heeft hij de vrijheid van het individu beperkt, om daardoor de houdbaarheid van de gemeenschap te vergroten. Dit is volledig aanvaardbaar, zolang de mens daarnaast een innerlijke, een geestelijke vrijheid behoudt. Want de macht die in de maatschappij wordt uitgedrukt, is van weinig belang, als daar tegenover staat de geestelijke kracht, die verworven wordt door verinnerlijking.

Begrijpt u nu misschien, waarom ik sprak over die levensbomen die elkaar spiegelen? Want de geest is niet begonnen in het individueel bestaan. Vraag het maar aan al diegenen die al die

oude geheim- en esoterische scholen kennen. Zij zullen u dit precies vertellen. Er waren grote leidende geesten, die hebben het eerste leven helpen vormen. Zij zijn het, die nu nog vaak de gestalte bepalen van de plant en van het dier. Zij zijn het, die als groepsgeesten domineren over al datgene wat nog geen werkelijke vrijheid heeft. Zo was het in de beginne ook. Niet voor niets staat er in de bijbel geschreven, dat God eerst de engelen schiep en toen pas de mens. Grote geestelijke krachten hebben aan de wieg gestaan van dat wezen, dat mens zou worden, één van de fasen op zijn lange weg naar de bewustwording. Dat was een groepsgeest, dat was dezelfde gebondenheid in de geest, die zich thans op maatschappelijk peil zo langzaam maar zeker begint te reproduceren.

Maar zoals de maatschappij dan, om haar grootste vastbaarheid en houdbaarheid te krijgen, moet groeien naar een gemeenschapsleven, moet de geest juist vanuit de gemeenschap komen tot het persoonlijk beleven. En eerst waar het geestelijk persoonlijk beleven het begrip van de gemeenschap in de materie redt, kunnen wij een oplossing vinden voor de raadselen van het bestaan. Dan eerst heeft de levensboom zijn werkelijke zin en betekenis gekregen. Niet alleen maar een oprijzen naar de hemel, maar een elkaar ontmoeten van twee verschillende werelden. De Goddelijke kracht zoals geopenbaard in de ziel van de mens van het geestelijk bewustzijn, tot het voertuig wordt voor alle Godsrealisatie van de ziel de stoffelijke normen vormt, waarin herscheppend uitdrukking wordt gegeven aan het bewustzijn van Gods volmaaktheid.

Door alle tijden heen zijn er profeten geweest. In de Oudheid hebben de profeten hun stem verheven. Zij hebben elk voor zich aan hun volk een Goddelijke wil kond gedaan. Het vreemde is daarbij, dat zij steeds twee punten gelijktijdig op de voorgrond schuiven. Mozes leert zijn volk enerzijds als gemeenschap te leven en te handelen, maar anderzijds ook om persoonlijk verantwoordelijk te zijn tegenover God. Jezus leraarde precies hetzelfde. Mohammed drukte het op zijn wijze uit. Ook de Boeddha heeft het geleerd. Sedert hen nog velen. In die lange reeks van stemmen, die de mensen vermaand hebben, begint de laatste tijd een nieuwe stem mee te klinken. Die stem leert ons iets, wat met die levensboom in direct verband staat, zeggende:

"Mens, indien je wilt beleven wat werkelijk is, niet ondergaan in waan, leef dan vanuit de wereld, waarin je bestaat, maar met een persoonlijk aanvoelen van God."

Een stem, die zegt:

"Mens, zet het zelfbedrog opzij, wees oprecht, wees eerlijk, aanvaard de Goddelijke wil, maar put uit de Goddelijke kracht om die wil te dragen."

Een stem, die de wereld reeds nú zegt:

"Wereld, je sterft aan je streven naar volledigheid, omdat je de geest vergeet. Zonder de zon kan een boom niet leven. Zonder aarde kan een boom niet bestaan, hij zal niet groeien. Slechts indien zon en aarde samen zijn in één werken, ontstaat er een boom, die als een sequoia zijn top schijnt te verheffen tot ver boven de wolken. Een boom die oud is, die geslachten trotseert, op een wijze, die de mensen niet denkbaar is."

Slechts indien de mens zoekt in de eerste plaats in de stof te vinden de uitdrukking, van al wat hem beweegt, eerlijk, oprecht en volledig, maar gelijktijdig grijpt naar de Goddelijke kracht in hem, is het mogelijk, dat een vernieuwing en een voltooiing plaats vindt op deze wereld.

Ik spreek nu wel ontzettend veel over die Goddelijke kracht, maar wanneer je met de mensen praat, of wanneer je de gedachten van de mensen gade slaat, dan hoor je altijd maar weer: "Ja, dat is wel mooi, maar waar is die God dan? Waar is die kracht?" Vrienden, die kracht kunt u alleen in uzelf vinden. Niemand kan u de sleutel geven, waarmee u onmiddellijk binnentreedt in een rijk van Goddelijke krachten. Het is uw eigen zoeken. Ik kan u misschien iets vertellen, wat u daarbij helpt.

Gods wereld is de wereld, waarin alles mogelijk is. Gods wereld is de wereld van volkomen zekerheid. Uw wereld is er een van onzekerheid, van veronderstelling. Op het ogenblik, dat u, levend in uw eigen wereld, een ogenblik die werkelijkheid terzijde stelt en de zekerheid van het

Goddelijke durft te aanvaarden, even durft te vergeten, wat u bent en waar u bent en durft te ondergaan, dat er een levende kracht is, dan - vreemd genoeg - openbaart zich niet alleen maar de intensiteit van een bestaan, zoals u het kent. Dan vindt u daarop dat vlak, dat het uwe zo schijnbaar zo rechtlijnig en rechthoekig kruist, de kracht, waarover ik sprak. Op elk ogenblik dat u wilt vergeten, wat u bent en wat voor u belangrijk is, maar durft aanvaarden als een zekerheid de kracht, die u gegeven wordt, kunt u ervaren dat mijn woorden, waar ik sprak over kracht, zeker geen onwaarheid zijn, of een leugen, maar dat zij de meest directe waarheid bevat, die er op de wereld maar uit te drukken is.

Voor hen, die in de Bijbel zoeken, wil ik zeggen, de evangeliën zeggen: "en zo gij gelooft, zijn u alle dingen mogelijk." Geloof niet in een bepaalde kracht, geloof niet aan het ingrijpen van een bepaald wezen, dat ligt in uw eigen vlak. Geloof dat door het aanvaarden van de Goddelijke wil alle dingen goed zullen zijn, kracht zullen bevatten. Dan hebt u daarmee waarschijnlijk een weg gevonden, die u het leven heel wat beter en gemakkelijker maakt.

Reactie: De twee Y's, die elkaar kruisen, zijn ook het labarnum Christi.

Antwoord: Inderdaad, maar ook méér dan dat. Het stelt voor: het elkaar beroeren van de Goddelijke en de menselijke wereld. In zijn kruispunt duidt het op de geboorte van helden en Goden, van de ingewijden. Het is een symbool van de Christusgeest, niet slechts van Jezus.

Nu, vrienden, ik ben erg dankbaar voor het geduld waarmee u mij hebt aangehoord. Dan wens ik u een prettige avond toe en geef het woord aan de volgende spreker. Goedenavond.

MOET EN MAG ISRAËL VECHTEN?

Goedenavond, vrienden.

Het tweede onderwerp naar uw eigen keuze.

Reactie: De vorige week is er voor de Brits-Israëlbeweging een lezing gehouden, getiteld: "Moet en mag Israël vechten?" Daarmee werd niet het joods Israël, maar "wij" mee bedoeld. Hoe is het standpunt van de Orde?

Antwoord: Het is een kwestie die voor een mens moeilijk te bepraten is. Mag ik nu vechten, of niet? Menigeen zegt: "Ja, ik kan nog wel zeggen dat ik niet vecht, maar dan krijg ik van die andere een pak op mijn duvel." Alleen is de vraag: zou het altijd zo blijven? Ik geloof, dat dat niet het geval is. Strijd baart strijd. Wanneer je begint te strijden tegen anderen, dan vergeet je meestal bovendien te strijden tegen je grootste vijand: tegen jezelf. De enige strijd, die m.i. toelaatbaar is, ja, een heilige verplichting van Israël, is strijden tegen zichzelf, opdat Israël gezuiverd zij van de zonde. Dat zou trouwens voor de politiek ook prettiger zijn, dan hoeven er minder zondebokken de woestijn in. Je kunt het allemaal zo zeggen: "Wij moeten strijden voor het recht, wij moeten Gods strijd strijden." Het doet mij een heel beetje ouderwets aan, om niet te zeggen: prehistorisch. "Wij moeten Gods strijd strijden." Kan God dat zelf niet? Of is God een soort hoofdman met een soort helm op en een blinkend zwaard? Is God iemand, Die verdeeldheid produceert? Is God nu werkelijk een wezen, dat zegt: Denk erom, daar aanvaarden zij Mij niet. Stuur er gauw een stelletje raketten naar toe..... Ik kan mij dat niet voorstellen. Ik ben misschien simpel op dat terrein. Ik kan mij God alleen maar voorstellen als een grote liefdevolle kracht, die zich openbaart in de mens. Niet in één mens, of in een bepaalde groep van mensen.....

Soms heb je wel het idee, dat sommigen een kerk wel beschouwen als een PTT een staatsmonopolie op Gods kracht, i.p.v. een staatsmonopolie op het postrecht.

God is er voor iedereen en voor allemaal, Hij leeft in iedereen. Op het ogenblik dat wij een heilige strijd gaan strijden, dan kunnen wij misschien wel de afgoden verbrijzelen, het onrecht herstellen. Maar wat doe je in feite? Je produceert onrecht om onrecht te verdrijven. Dat is zo'n beetje het systeem van: wij moeten voorkomen dat er daar iemand gedood wordt, dus laten wij al die gevaarlijke kerels maar om hals brengen. Dat is zeker voor degenen die zich voelen als deel van Israël, deel van de verloren stammen die het erfdeel dragen van alle eeuwen van Gods

uitverkiezing, helemaal niet acceptabel. God heeft gezegd: "Gij zult niet doden." "Gij zult niet begeren noch het goed uwe naasten, noch zijn eer en aanzien, noch zijn huisvrouw." God heeft in die tien geboden aan Israël zeker een voldoende zedenleer gegeven om daaruit je conclusies te kunnen trekken.

Het is niet rechtvaardig dat Israël strijdt, want staat er niet, dat God strijdt voor Israël? Als het Gods wil is, dat er een strijd wordt gestreden, dan zal Hij zich wel openbaren. Dan zal Hij dat wel kenbaar maken. Maar geloof toch, dat een onafzienbare reeks van profeten - de halve Bijbel is er uit samengesteld - stuk voor stuk hebben gezegd, wat precies Gods wil was. Wacht, totdat er een profeet komt en probeer het niet onder elkaar uit te maken. Zeg niet dat het Gods wil is, omdat het jou toevallig past, want een van de grootste meesters, die er op deze wereld zijn geweest, Jezus Zelf, Die een wereld had kunnen vernietigen door Zijn geestelijk geweld, liet Zich aan het kruis slaan en daarmee bevrijdde Hij de wereld. Hij had natuurlijk ook een soort concurrentie met Rome kunnen beginnen. Dan had Hij waarschijnlijk heel wat bloedvergieten veroorzaakt, maar zou er dan iets van de eeuwige waarheid, die Hij dus ook nu op het ogenblik aan de mens heeft geopenbaard, zou Hij die hebben kunnen brengen? Neen.

"Er komt een tijd, dat Israël vergaderd wordt." Akkoord, die stelling heb ik vaak gehoord. Ik kan het er mee eens zijn. Is Israël uiteindelijk niet de uit Gods kracht geboren mens? Onafhankelijk van ras? De mens kan tot God komen, natuurlijk, maar dan moet hij niet proberen op zijn eigen houtje naar God toe te sukkelen, voordat Hij er is, en zeker niet om de lijken van anderen te gebruiken als een trap naar de hemel. Als u deze wereld bekijkt, dan vallen mij verschillende dingen buitengewoon op. Een van de meest opvallende dingen is dit: dat alle mensen graag vechten voor het recht hun mening aan anderen op te dringen, terwijl zij zelf de volvoering van hun mening nalaten. Opvallend is, dat alle mensen datgene, wat zij als waarheid zouden zien, als waarheid aan de wereld verkondigen, maar het zelf nooit verwerklijken. Opvallend is het, dat alle mensen schijnbaar gebukt gaan onder een steeds groter wordend meerderwaardigheidscomplex, waarbij zij zich zien als geroepen om de wereld te bekeren, te leiden, te voeren, te ontwikkelen en wat dies meer zij.

Waar blijft nu die eenheid, die wij in God hebben? Elk van ons heeft een eigen taak, zeker. Maar die taak ligt niet in het overweldigen van anderen, in het strijden zelfs maar voor onze eigen rechten. Onze taak ligt in het aanvaarden van de verplichting, te leven volgens de Goddelijke wil, zoals zij ons is geopenbaard. Het vervullen van de Goddelijke wet, zoals wij die erkennen, het dienen van de wereld en van de mensheid, en door deze dienst, het dienen van God. Als Israël veilig geleid wil worden door de God zijner vaders zal Israël moeten volgen en niet moeten proberen vooruit te lopen op datgene, wat God heeft bestemd.

Vraag: Bent u van mening dat Israël gebaseerd is op de joodse godsdienst?

Antwoord: Ik ben van mening, dat de joodse staat gebaseerd is op twee waarden: enerzijds de politieke noodzaak een uitlaat voor het joodse volk te scheppen in de wereld, het joodse ras dus, in de tweede plaats de behoefte van dit ras om voor het eerst na lange tijd een tehuis te scheppen, waarop men terug kan vluchten, wanneer de maatschappij, waarin men probeerde op te gaan, niet meer in staat was, of niet willens was, om zo'n mens - Jood - als gelijkwaardige te aanvaarden. Het is logisch dat het joodse volk zich daarbij baseert op zijn eigen godsdienst. Het is zeer logisch, dat het de oude gebruiken tracht terug te vinden, omdat het deze band is geweest die het Jodendom altijd heeft vereend en uiteindelijk zijn kracht heeft betekend in de wereld in dagen dat iedere hand tegen het Jodendom gekeerd was.

Jammer genoeg zijn er van die godsdienstijveraars, die ook op het ogenblik meer spreken over de wet, dan over de noodzaak tot handelen. Ik ben overtuigd, dat deze smeltketel van vele volkeren, waarin het joodse ras uiteindelijk veranderd is, weer in Israël iets zal bouwen, wat gelijktijdig méér is dan een theocratie en méér is dan een eenvoudige staat. Ik geloof namelijk, dat Israël bij een aanvaarden van de Goddelijke wil, ongeacht de wet - en dat is voor menige Jood een grote ketterij als ik dat durf te zeggen - het aanvaarden van de Goddelijke wil en het voortbrengen van het rijk erfdeel, dat vele geslachten hebben nagelaten op het gebied van kunst, van wetenschap, van cultuur, zich kan verheffen tot aan hoogte, dat het een van de kernpunten wordt van een zich vernieuwende maatschappij. Ik vrees echter dat heethoofden - laat ons eerlijk zijn, de Jood is hartstochtelijk en heethoofdig, hij heeft zijn zuidelijk bloed nog

niet verloochend - hem er toe zal brengen in te grijpen op een wijze, die schijnbaar tijdelijke voordelen gevend, uiteindelijk betekent een ondergang van Israëls rijke erfdeel te midden van een strijd met onbeschaafde volkeren, die thans eerst uit de middeleeuwen ontwaken. Als Israël terugkeert tot dat peil, dan is daarmee in de huidige staat Israël heel wat voor deze wereld verloren. Maar wanneer dit volk, werkend en levend, zoals het thans doet, zijn idealen weet te behouden, zijn begrippen voor wetenschap en kunst verder weet te ontplooien, dan mag de wereld zich gelukkig heten dat er een Israël is. Dat is niet iedereen met ons eens. Want wij weten net zo goed als iedereen, dat het ontstaan van de staat Israël een brandend en schreeuwend onrecht is geweest t.o.v. vele anderen. Het is geen recht, waarop Israël is gebaseerd. Mijn inziens een onontkoombare kracht in de maatschappij en ook in de honger van Israël zelf. Ik meen zelfs, dat, indien het oosten verstandig zou zijn en Israël zou accepteren i.p.v. steeds te intrigeren om een klein stukje grond, dat uiteindelijk niet zoveel waard is, het oosten zeer snel, veel sneller dan thans, het westen zou kunnen overvleugelen, doordat Israël bezit, enerzijds de nieuwe kennis, maar anderzijds de oude wijsheid.

Vraag: Is Israël in tegenspraak met zijn eigen godsdienst? In de Thora staat, dat eens de Messias zal komen die de Joden naar Palestina terug zal voeren.

Antwoord: Dat is interpretatie "naar het beloofde land zal voeren". Waar dat ligt? Thora is de wet. Wie zegt u, dat het beloofde land hier op de wereld is. Zou de komst van de Messias alleen maar betekenen het veroveren van de wereld? Of misschien van een nieuwe wereld? Zo heeft men dat door de eeuwen in heimwee geïnterpreteerd. Ik geloof niet dat Israël er kwaad aan heeft gedaan, want zou Israël, dus het Jodendom, niet deze staat, deze nieuwe staat gevormd hebben, ongetwijfeld had de wereldpolitiek voor andere volkeren daar toch een dergelijke staat gecreëerd, alleen maar om door het principe: verdeel en heers, tijdelijk nog een overmacht te behouden in het Midden Oosten. Vanuit dat standpunt acht ik het volkomen aanvaardbaar dat men het gedaan heeft. Wanneer een mens Jood is in zijn godsdienst, hoeft hij nog geen Jood te zijn in de ogen van Israël, want hij kan burger zijn van elk land, waarin hij werkelijk behoort en opgenomen zijn in de maatschappij, maar daar, waar de maatschappij de Joden uitspuwt, daar vinden zij in Israël een nieuw land, een nieuwe mogelijkheid en een nieuw bestaan. Er zijn veel mensen, die in de dwaasheid van hun idealen de werkelijkheid verloochenen. Als u daarover meer wilt weten, leest u dan maar even de verkiezingsprogramma's, dan ziet u zoveel voorbeelden ervan. Laten wij ons op de realiteit baseren, dat is, wat de staat Israël op het ogenblik betekent.

Vraag: Ik heb u horen zeggen dat Jezus' kruisdood een bevrijding voor allen betekent. Hoe dan?

Antwoord: Het bevrijden kunt u zien als het bevestigen van een leer, waardoor voor een ieder die deze levenswijsheid accepteert, een zelfstandige bevrijding mogelijk wordt. Het is hier dus niet een bevrijden door dwang, maar eerder het scheppen van een weg en een mogelijkheid, die voor ieder op eigen wijze te benutten is. Dit is zelfs niet afhankelijk van de vraag of, en hoe, men Jezus aanvaardt, of ook niet. Wat betreft de wereld: voor ons is de wereld het totaal van alle van zichzelf bewuste geesten. Bewuste entiteiten. De openbaring van Jezus is voor onze werelden zeker evenzeer van kracht als voor de uwe. Laat ons dus zeggen: in deze zin is "de wereld" alle leven, dat een bepaald bewustzijn bereikt heeft.

Wanneer er geen vragen meer zijn, wil ik u er nog op wijzen, dat bij de vragenrubriek schriftelijk gestelde vragen de voorkeur verdienen. Persoonlijke vragen mogen niet worden gesteld. Ik wens u allen nog een gezegende avond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden. Vragenrubriek.

Degene die vragen wensen te stellen, verzoeken wij dringend dit zo kort en duidelijk mogelijk te doen. Het is anders niet mogelijk deze vragen op redelijke wijze te verwerken. Wij verzoeken u tijdens de zaalbijeenkomsten ook anderen hierop te wijzen. Indien u een mondeling gestelde

vraag alsnog op schrift wilt stellen en deze na afloop bij de opnameapparatuur deponeert, bespaart u ons veel onnodig werk. Bij voorbaat dank.

Vraag: In de beginselen der Orde staat: "Wij geloven dat voor elk wezen de bewustwording het enige doel en uiteindelijke einde van het bestaan kan zijn." Welk bestaan?

Antwoord: Onder bestaan verstaan wij, een voortdurend in staat zijn het bestaan te analyseren als een voortdurend aaneenvloeiende reeks van bestaansmomenten, waaruit op den duur een bestaansreactie wordt opgebouwd, die een bestaansrealisering en verklaring inhoudt. Een erkennen van alle bestaansvormen en tijdsomogelijkheden zal dan een één worden met het Goddelijke mogelijk maken. Of je nu bestaat in deze wereld, of in onze wereld: je bestaat. Dus zolang je je nog bewust bent in een wereld te bestaan, is dat het bestaan wat wij er mee bedoelen. Op het ogenblik, dat je het afzonderlijk zijn niet meer realiseert, is dit het einde van het bestaan, niet van het leven, maar van het bestaan in de zin van beperkt zijn. Daarvoor in de plaats treedt de eenheid met het Goddelijke, of het onbeperkte Zijn.

Vraag: Hoe is het mogelijk dat iemand altijd bij het zien of horen van oosterse dingen angstig wordt, terwijl hij nooit iets met het oosten te maken heeft gehad?

Antwoord: Ik zou zeggen, dat zo iemand op een of andere wijze met de zwart-magische kant van het oosten in contact is geweest in een vorig leven. Daardoor een aversie dus tegen alles, wat nog samen zou kunnen hangen met dit vorig bestaan, wat erg onaangename gevolgen in de geest heeft meegebracht. Iets dergelijks zou ik dus willen verklaren uit een vroegere incarnatie.

Vraag: Welke waarde heeft Krishnamurti voor de mensheid? Is hij een leraar?

Antwoord: Voor degenen, die hem begrijpen kunnen, ongetwijfeld. Geen leraar voor de massa, omdat hij weigert de verheerlijking door de massa te aanvaarden, die voor de meeste mensen een noodzakelijke bedingung is voor een aanvaarding. Hij laat zich namelijk niet aanbidden. Als hij een filmheldenrol zou willen spelen op geestelijk terrein, zou ik hem eerder een leraar kunnen noemen. Ik zou in dit geval eerder willen spreken over meester. Hij heeft wel degelijk betekenis voor deze wereld, omdat hij in een zuiver geestelijk denken komt tot een verwerping van al die bijkomstigheden, die de meeste mensen tot een zogenaamd geestelijk zijn verleiden met al de stoffelijke gevolgen van dien. Als hij verder was gegaan op het pad, waar men hem wilde drijven, dan was hij een soort pseudo Jezus geworden, die uiteindelijk alleen maar toestemming kreeg om de uitleggingen van zijn eigen leer te horen bij monde van anderen. Die kant was het al heel ver uitgegaan, toen hij zich uiteindelijk terugtrok. Zijn weg was er een van wijsheid, niet van idolatie.

Reactie: Het waren toch de topmensen van de Theosofen, die hem daartoe dreven?

Antwoord: Moeten wij de leiders van de Christelijke maatschappij aansprakelijk stellen voor alles wat er in gebeurt? Is het de schuld van het christendom, dat zij zulke stommiteiten uithalen? Is het niet redelijker te zeggen, dat een bepaald deel van de Theosofen behoefte had aan een lijfelijke meester. En een mens erkennende - let wel - die als ingewijde leven kon, heeft men geprobeerd daaruit een speciale meester voor zichzelf te maken. Leadbeater is er ook bij betrokken geweest. Wijt dat niet aan de theosofie, maar wijt dit aan de behoefte van de mens om een zichtbaar punt te hebben voor zijn leringen. Iets, wat in de theosofie volkomen verkeerd is, omdat de theosofie uitgaat van een innerlijke bewustwording, waarbij meesters weliswaar leiding geven, maar men zelf geestelijk tot de meester moet komen en niet een meester op aarde moet worden geproduceerd, die a.h.w. met tam-tam en reclame je lokt.

Vraag: Leadbeater en Mevr. Besant waren, zo zeiden zij, in voortdurend contact met de meesters van hun Orde. Hebben dezen hen dan niet gewezen op hun dwalingen?

Antwoord: Ongetwijfeld zullen zij dat gedaan hebben, maar, zoals het hoort voor een werkelijke meester, zonder hen de vrijheid tot interpretatie te ontnemen. De doorsneemens legt alle dingen altijd zo uit, als hij het wil hebben. Wij kunnen dat hier zo vaak vaststellen.

Vraag: Beschouwt u Jezus van Nazareth als de meest verlichte wereldleraar van alle tijden op aarde?

Antwoord: Op het gevaar af, dat ik een hoop mensen kwets of teleurstel: neen. Hij was de meest verlichte leraar van Zijn tijd, niet van alle tijden. Vóór Hem zijn even verlichte leraren op de wereld geweest, na Hem zullen even verlichte leraren komen. De Christusgeest werkt niet

alleen door één voertuig en op één plaats, maar door vele voertuigen op alle plaatsen en in alle tijden.

Vraag: Zou u iets kunnen zeggen over de belangrijkheid hiervan?

Antwoord: Is het nu werkelijk belangrijk hoe voornaam Hij is. Het voornaamste is, dat Hij de mensen een weg heeft gewezen om te gaan die werkelijk tot God leidt. Laten wij maar leven, zoals Jezus ons geleerd heeft te leven, dan doen wij al meer dan genoeg.

Vraag: Is de Oxfordbeweging een uiting van de Orde der Verdraagzamen in een andere vorm, of zijn beide vormen van elkaar gescheiden?

Antwoord: Het is geen onderafdeling van onze Orde, noch omgekeerd. Dat bepaalde geestelijke tendensen sympathiek kunnen zijn en samen kunnen werken, ongeacht verschil van mening omtrent de wijze, waarop het best gewerkt wordt, dat zal u wel duidelijk en bekend geworden zijn. Vandaar, dat onze groep, wanneer het mogelijk en noodzakelijk is, ook aan de Oxfordbeweging en ook aan vele andere groepen, een volledige medewerking tracht te geven.

Vraag: Wat is de betrekking tussen esoterie en mystiek en tussen esoterie en psychologie?

Antwoord: De betrekking tussen esoterie en mystiek is die van het innerlijk weten, plus de beleving. Want de mystiek wordt de beleving van het esoterisch streven. Zonder een innerlijk esoterisch streven is geen mystiek mogelijk, buiten een pseudo-mystiek, die uiteindelijk meer op een toneleffect berust. Waar de esoterie begint, staat de psychologie hopeloos te trappelen. Waar de psychologie geen raad meer weet, geeft de esoterie de oplossing. De psychologie is de ontleding van een uiting en dan nog zeer onvolledig en met onvoldoende kennis van alle optredende factoren, terwijl de esoterie is de beleving van een innerlijke wereld, die uiteindelijk leidt tot een volledige zelfrealisatie, die psychologisch zelfs niet mogelijk is.

Vraag: In de lezing "Kringloop der Ziel" werd aangeduid, dat de grote kringloop zich beweegt van chaos tot chaos. De mens ontwikkelt zich daarbij van kosmische kracht onttrekkende entiteit tot licht verspreidend wezen, één zijnde met God. Zij, die achterblijven in bewustwording en evolutie gaan niet verloren, doch vangen een volgende cyclus aan op het ontwikkelingspeil, waarop zij stonden. Welke taak is bestemd voor degene, die de eenheid hebben bereikt?

Antwoord: Die hebben geen taak meer. Het is net, alsof ik zeg: Als je bij God terecht bent gekomen, kun je gaan rentenieren. Zo is het toch niet. Als je één bent met God, dan móet je niet denken dat die eenheid alleen maar bestaat uit een ondergedompeld zijn in, of zoiets. Het is een volledig erkennen van God, waardoor zijn totale willen, zijn hele denken geopenbaard is. Hieruit vloeit voort, dat je handelt volgens die Goddelijke wil, als deel van de Goddelijke kracht, gedurende de volledige periode van eenheid met God. Zo ver wij die na kunnen gaan, is die oneindig. Er is dus geen bepaalde taak, maar Gods wil kan tijdelijk een met Hem verbonden individu projecteren als deel van Zijn wezen om een bepaalde functie, bv. een vormende, of leidinggevende functie te vervullen, hetzij bij een nieuwe wereld, of bij een nieuw ras. Maar dan is dit niet een entiteit, die handelt uit zichzelf. Het is de Goddelijke wil. Waarbij het dus zoiets wordt tot een hand of voet van God in Zijn Schepping, een duidelijke uiting op een lager niveau. De eenheid met God gaat niet teloor, maar de band blijft bestaan.

Vraag: Is dat de functie van een groepsgeest op aarde?

Antwoord: Neen, dit ligt zelfs nog boven de cherubijn en serafijn..... Dat zijn al betrekkelijk deftige heerschappen, hoor.

Vraag: Volgens de cursus Cosmoslogie, zou dat de Elohim zijn?

Antwoord: Inderdaad. De Elohim is deel van El, El is de uitdrukking voor het Allerhoogste, of Scheppend Principe. Als zodanig zijn zij de verpersoonlijking van het scheppend principe voor een bepaalde fase van bewustzijn en op een bepaald vlak, waarbij de Elohim elkaar kunnen afwisselen, maar in zich voortdurend met het Goddelijke verbonden blijven en een directe functie van dit Goddelijke op dat vlak blijven betekenen. De engelen komen wel uit een vorige fase. Om leiding te kunnen geven, moet je afstand hebben genomen. Leiding geven aan een groepsgeest vraagt objectiviteit. Die objectiviteit heb je nog niet, wanneer je te zeer door je eigen vroegere ervaringen nog gebonden bent met het milieu en de ervaringen ervan.

De besluiten, die een groepsgeest neemt, zijn soms erg hard voor de delen van de groep, maar noodzakelijk voor de vorming, zoals die noodzakelijk is volgens het weten van die groepsgeest. Daarom kunnen wij wel zeggen dat dergelijke geesten praktisch altijd uit een vorige bestaansfase, dus een vorige bewustwordingscyclus stammen. Dat zij dus de ouderen zijn. Maar daarboven zijn dan weer de oudsten, die uit een nog vroegere fase stammen, maar nog niet één geworden met God, optreden als een soort Goden, die, samenwerkende met, of handelende onder de Elohim, bepaalde krachtenfuncties en samengebundelde groeperingen, die leiden in een bepaalde vorm en bewustwording.

Vraag: Tot herstel van een gebroken lendenwervel kan de Olbi-operatie dienen, bottransplantatie. Is u een beter middel tot herstel bekend?

Antwoord: Er bestaat een beter middel, maar ik weet niet of dat zo gemakkelijk bruikbaar is volgens de stoffelijke technieken. Het beenderweefsel heeft een eigenaardige celstructuur, die, mits voldoende fosfor en kalk in het lichaam aanwezig is, tot een versnelde opbouw kan worden gebracht. Wanneer dit gebeurt met een voldoende vitaliteit, zal er ook geen misvorming ontstaan en kan als zodanig de gehele zaak a.h.w. gelast worden. Lastiger wordt het, wanneer wij te maken hebben met kraakbeen dat weggevallen is, omdat dit met zijn half soepele structuur en zijn halfwas celvorming niet zo makkelijk aan kan groeien door deze kracht, daar de slijtage en druk daarop bij de vorming een te groot beletsel zijn. Maar voor botten is het dus wel mogelijk. Bot kan langs de geestelijke weg, mits voldoende bestanddelen in het lichaam aanwezig, gerepareerd worden. Dit berust o.a. op een stimulans van interne secreties en het afleiden van deze ontstane stimuli en stoffen, o.m. via het bloed, naar bepaalde delen van het lichaam, waar zij in buitengewoon sterke concentratie optreden.

Vraag: Volgens sommigen is een oorlog thans onafwendbaar? Is dat ook uw mening?

Antwoord: Neen, het is helemaal mijn mening niet. Als een oorlog thans onafwendbaar is, dan betekent dit, dat de vredelievendheid van allen op aarde geen cent, geen steek en geen jota waard is. Maar als wij goed nagaan, waarom die oorlog onvermijdelijk zou zijn, dan zien wij dat al heel gauw omdat men er op staat alleen vrede te hebben op zijn manier, omdat men meent, dat men het recht heeft anderen te vertellen, hoe zij leven moeten en omdat men eigen levensstandaard belangrijker vindt dan de levens van miljoenen. Je zou dus kunnen zeggen: als de mensheid niet verstandiger wordt in de praktijk en niet alleen in theorie, dan zou zo'n oorlog haast onvermijdelijk zijn. Maar nu zijn er nog een paar factoren, waar zij geen rekening mee houden, dit: Als het op wereldomvattende gebeurtenissen aankomt, dan hebben de grote jongens aan onze kant ook nog wel een woordje mee te blazen. Ik geloof niet, dat het nu al de tijd is om een solo te geven op het bazuin van het laatste oordeel. Om het nu eens heel, heel, scherp te zeggen: de onvermijdelijk van een oorlog berust op de onwil van degenen, die deel hebben aan die oorlog, om hun eigen ongelijk te erkennen, hun vertrouwen te geven aan anderen en ongelijk bekennende, een nieuwe weg inslaan. Een absolute oorlog betekent, dat degenen, die wat aan een oorlog zouden hebben er niets meer aan zouden hebben. Het gevolg zal dus zijn, dat een oorlog net niet zo absoluut wordt, dat iedereen er aan gaat. De verklaring van een staatsman is nooit de uitdrukking van zijn weten, of de stem van zijn geweten, doch slechts een weergave van datgene, wat zijn raadslieden menen, dat een ander weten mag.

Vraag: Veertien dagen geleden werd de naam genoemd van Akbar.

Moet dat niet Akbar zijn?

Antwoord: Inderdaad. Akbar de Grote. De eerste man o.a., die de franciscaanse missie toeliet in zijn rijk, die in Benares verschillende fantastisch mooie paleizen heeft gebouwd.

Vraag: Was hij een ingewijde?

Antwoord: Neen.

Vraag: In een volgend leven?

Antwoord: In een volgend leven was hij een heel eind verder. In dat leven was het nog zo, dat de strijdkreet van zijn volk was Allahu Akbar. Een vergoddelijking van deze vorst en die heeft hij geaccepteerd. Vandaar dat hij uiteindelijk toch tot een Christenvervolging is overgegaan. Neen, een ingewijde was hij zeker nog niet, maar een groot man wel.

Vraag: Zal er ooit een tijd komen, dat er geen slechte mensen meer zijn, maar wel kwade geesten, maar dat de mensen dan zo sterk geestelijk zijn, dat kwade geesten dan geen macht meer hebben boven de dan levende aardse schepselen?

Antwoord: Als de mensen geen kwaad meer in zich dragen, zijn zij engelen. Engelen zijn geen mensen, maar geesten. Wie het kwaad overwonnen heeft, heeft geen behoefte aan stoffelijke ervaring om het goede te uiten. Dat is in God overal geopenbaard. Er kan dus een ogenblik komen dat er slechts kwade en goede geesten aanwezig zijn. Twee tegengestelde richtingen van geestelijk streven naar een bepaald ontwaken in het Goddelijke. Zolang als er mensen zijn, zullen er goeden en kwaden zijn. Zou dat niet het geval zijn, dan zouden alle mensen volkomen gelijk moeten zijn. Zodra er namelijk een gering verschil is, kunnen wij al spreken over een goede en een kwade. Eenheid van geestelijk weten bestaat slechts in God.

Nu moet je niet denken, dat ik dat woord zo maar in mijn mond neem om een antwoord te geven.

God, de kracht die in alle dingen leeft, wanneer je - wat u tegenwoordig noemt - goed bent, dan heb je die God volledig aanvaard. Dan ben je wel een déél Gods, maar in God volmaakt en in de volmaaktheid ontstaat de gelijkheid. Zolang er echter nog een verschil is, doordat elk voor zich individueel leeft, kunnen wij van goed en kwaad spreken. Goed en kwaad is een relatief oordeel, dat slechts een vergelijkende, doch nooit een absoluut waarde kan hebben. God heeft geen kwaad geschapen. Wij zien bepaalde delen van Zijn Schepping als kwaad, omdat zij strijdig zijn met onze weg van bewustwording. Voorbeeld: u gaat van den Haag naar Rotterdam. Iemand anders gaat van Rotterdam naar den Haag. Als u hem in Delft ontmoet, zegt u: Die man is onontwikkeld, die gaat de verkeerde kant uit..... Dat heeft geen zin. Eerst wanneer je begrijpt, waar het einddoel ligt en welke weg ter bereiking van het einddoel gevolgd wordt, kun je met recht zeggen dat iemand onontwikkeld is, maar zolang dit alleen vanuit een maatstaf van eigen denken en streven wordt gezegd, berust het te allen tijde op een onwaarheid, omdat een persoonlijk oordeel nooit in staat is een kosmische situatie in verhouding tot het totaal van de kosmos duidelijk uit te drukken.

Vraag: Ik kan mij voorstellen, dat op andere planeten mensen enz. leven, geheel stoffelijke wezens met een hogere geest dan op aarde. Hebben dezen eerst op deze aarde geleefd en later daar dan gereïncarneerd?

Antwoord: Dat is wel een mogelijkheid, maar het is niet zeker. U moet zich in de eerste plaats eens afvragen, hoeveel miljoenen planeten in het totaal van de kosmos leven dragen, dat althans in bewustzijn menselijk kan worden genoemd, ook al is de vorm anders. Daarbij zijn er hogeren en lageren. Denkt u nu, dat het noodzakelijk is om als mens te reïncarneren, wanneer je door je ervaringen, het totaal van de menselijke bestemming hebt vervuld? Alleen kan - het is dus geen moeten - er soms een situatie ontstaan, waarbij je eigen wereld niét kan beantwoorden aan je ervaringsnoodzaak, terwijl je gelijktijdig op een andere planeet die mogelijkheid vindt op een tijd, die jou past. Dan is er reïncarnatie op een andere planeet, onder een ander volk dus, mogelijk. Het komt niet vaak voor. Het is dus niet zo, zoals men het wel eens voorstelt, een soort stuivertje wisselen tussen de planeten, waarbij elke planeet bovendien nog een bordje heeft staan, eerste, tweede en derde sfeer. In de geest bestaat een dergelijke instelling niet.

Vraag: Ik kan mij moeilijk voorstellen, dat er in de kosmos maar één aardbol bestaat.

Is dan de geschiedenis van Jezus Christus, de Zoon Gods, op andere planeten van toepassing?

Antwoord: De geschiedenis niet. De geschiedenis is in de eerste plaats de legende, die de aarde heeft geweven om een waar gebeuren, in de tweede plaats was Jezus de drager, of verpersoonlijking van de Christusgeest. De Christusgeest is kosmisch. Hij zal Zich dus op elke wereld uiten door een daar geschikt voertuig en op een wijze, die in overeenstemming is met de noodzaak met de bewustwording daar ter plaatse. Verder zal elk wezen, dat op een planeet leeft, zijn planeet aarde noemen, of het equivalent daarvan. Want voor eenieder is zijn wereld een lange tijd de enige. De misvatting, dat er slechts één wereld is en slechts één - o, zo superieur - mensenras, is de misvatting van elke primitieve, die niet in staat is de veelvoudigheid van de Goddelijke Schepping te begrijpen en de vele facetten waarin God Zich openbaart ook maar bij benadering aan te voelen. Eén ding is zeker, alle Goddelijke wetten en

Goddelijke krachten zijn gelijkelijk werkzaam door de gehele kosmos en zullen zich overal openbaren. In overeenstemming met het bevattingsvermogen van degenen die daar leven, zal de interpretatie van de Goddelijke wetten en openbaringen plaats vinden.

Reactie: De mensen weten pas 15 jaar, dat misschien leven op andere werelden mogelijk is.

Antwoord: Ja. Ongeveer 15000 jaren geleden hebben zij dat vergeten, en nu pas zijn zij weer zo wijs. Dat is de vooruitgang.

Reactie: Ik begrijp niet waarin het belachelijke schuilt bij deze zin.
(in de zaal wordt nogal langdurig gelachen)

Antwoord: In de vooruitgang. De mensheid meent namelijk in elke fase zeer vooruitstrevend te zijn en zeer veel vooruit te zijn op vroegere jaren, daarbij vergetend, dat de ontwikkeling van de mensheid zich afspeelt in cycli, die soms geestelijk, soms materieel zijn, die elkaar voortdurend afwisselen, waarbij om de beurt een fase positief en een fase negatief is.

Het resultaat is, dat degenen die zichzelf zeer vooruitstrevend achten, soms, vergeleken bij het voorgeslacht, dwaas zijn. Wist u, dat op het gebied van de kennis der psyche, kennis van het paranormale, deze wereld thans pas begint te ontwaken, terwijl men, zelfs nog 7 tot 8.000 jaar geleden, een veel grotere kennis omtrent die mogelijkheden bezat? Die zijn teloor gegaan.

De geschiedenis is een leugen, waarbij men het heden rationaliseert door te vertellen wat men meent, wat in het verleden gebeurd had moeten zijn. Men begint op het ogenblik weer met het nieuwe leven, de nieuwe kracht. De ijzeren eeuw, de eeuw van onbewustheid, de negatieve fase van hét materialisme is afgelopen en gaat nu gezamenlijk met het geestelijk begrip, dat eerst de verantwoorde en moreel verantwoorde hantering van het materieel bereikte mogelijk maakt, een nieuwe gouden eeuw tegemoet.

Reactie: Het verleden is toch onze wortel?

Antwoord: Dat is waar, maar als je voortdurend aan je wortels blijft kluiven, hoe kom je dan de lucht in? Met andere woorden, wat was, is altijd verwerkt in het heden, want het heden is mede product van het verleden. Wie dus het heden hanteert en beleeft, kan het verleden vergeten, omdat het altijd in elke uiting van het heden mee geopenbaard zal zijn en juist daardoor de vorming van de toekomst mogelijk wordt. Je moet proberen jezelf te begrijpen en nooit het heden te begrijpen. Want als je probeert het heden te begrijpen, dan stel je slechts een verschil met jezelf vast en komt daardoor tot een teruggrijpen op het verleden, waarin evenmin een werkelijke verklaring te vinden is. Probeer je jezelf te begrijpen en jezelf te zijn in het heden, zo goed als je kunt, dan is dat de enige methode om tot een werkelijk goed leven en streven te komen. Alle bijkomstigheden zijn vaak verloren moeite en tijdverlies, tenzij zij wederom voeren tot een kennis van het Ik. Wanneer wij ons houden aan de stellingen van Plato en ze niet toepassen in de eigen tijd, maar ze interpreteren volgens de gedachtegang van zijn tijd, hebben zij hier geen waarde. Wanneer wij ons bezig houden met die leringen, die allen in de Stoa gegeven zijn, wat hebben wij vandaag de dag eraan? Veel van de feiten die toen als wetenschappelijk genoemd zouden kunnen worden, filosofieën, die hun tijd vooruit waren, zijn achterhaald. Vele beschouwingen, die vroeger wijsgerig waren, klinken nu dwaas. De kern van de zaak, de essence van de zaak, zoals wij die verwerken en begrijpen voor onszelf, is het enig ware. Het gaat dus nooit om een terugvluchten in het verleden, maar eventueel in het heden interpreteren van datgene, wat wij van het verleden nog kunnen begrijpen. De mens is als een blinde, die geluiden hoort en zich de beelden erbij droomt.

Vraag: Dergelijke waarden hebben wij toch nodig om bewustzijn te bereiken?

Antwoord: U klaarblijkelijk, anders zou u er niet zo voor vechten. Het zij u dus met ere gelaten, alleen wanneer u het toepast op het heden en niets toepast volgens de interpretaties van het verleden, daarnaar handelt, zult u er werkelijk wat aan hebben.

Vraag: Is de katholieke partij in de geestenwereld de grootste tegenstander der goedwillende geesten? Is hun macht werkelijk zo groot? Zijn die hoofdzakelijk in de laagste sferen vertegenwoordigd?

Antwoord: Met andere woorden wordt mij hier gevraagd of de enige KVP die er bestaat aan onze kant, in de hel ligt. In onze wereld kunnen gedachten, wanneer zij sterk genoeg zijn, in de plaats treden van de werkelijkheid. Degene, die denkt volgens een beeld van het katholicisme is geen

tegenstander of een kwade geest. Hij is iemand, die zozeer in zijn eigenwaan besloten is, dat hij de mogelijkheid niet heeft om een wereld te benaderen, om een geestelijke werkelijkheid te absorberen. Eerst wanneer hij zijn eigen denkbeelden prijs geeft, kan hij verder gaan. Eerst dan is het dus mogelijk om ook de aarde te benaderen. Hieruit volgt, dat de katholieke partij aan onze kant zeker geen kwade partij is, maar dat zij bestaat uit degenen, die, komende uit het besloten aardse bestaan, een groter en wijzer beleven van het Goddelijke kunnen accepteren - dat zijn meestal de goeden - en degenen die besloten in hun eigen waandenkbeelden, een tijdlang in een denkbeeldige hel - of hemel - dromen, tot zij ook ontwaken tot begrip van hun eigen eenzijdigheid, hun eigen té beperkt denken en nieuwe factoren binnen laten in hun leven, waardoor hun wereld zich uitbreidt. Ik geloof dus niet, dat wij de katholieken kwade geesten mogen noemen. Ik geloof ook niet, dat zij alleen in de laagste sferen bestaan. Ik geloof, dat er onder katholieken - en anderen - mensen leven met een zodanig schuldbewustzijn, dat zij zichzelf tot de laagste sferen kunnen veroordelen. Dat ligt niet aan het katholicisme, maar aan de mens zelf.

Reactie: Het staat toch in de boeken?

Antwoord: Als alles wat in de boeken stond, waar was, dan zou het er niet mooi voor u uit zien. Als je leest zonder te denken, dan is dat hetzelfde als wanneer je eet zonder te kauwen. Dan heb je verduveld gauw indigestie en dan kom je er kwaad van af. Indien je beseft, dat een ieder die leeft, kennis neemt van de denkbeelden van anderen, waarbij diens eigen partijdigheid, diens eigen inzichten, zelfs zijn eigen monomanie mede tot uiting komen, die zal trachten door alle extreme verklaringen heen, het gemiddelde te vinden, waarin voor hem nog waarheid ligt. Dat de stoffelijke afdeling van de O.D.V. u in staat stelt - geheel volgens de geest der verdraagzaamheid - in een bibliotheek kennis te nemen van veelvuldig verschillende standpunten is, opdat u zichzelf zou kunnen oriënteren, niet omdat alles wat er in staat, waar is. Als u alleen maar hoort, dat u alleen de alleen zaligmakende waarheid hebt, dan bent u eenzijdig en dus stom. Maar als de anderen alle argumenten aanslepen om u te bewijzen, dat u een stommeling bent, zult u zich verdedigen en door die verdediging zult u uw eigen standpunt nader kunnen bepalen en definiëren en zo komen tot een begrip van datgene wat u oorspronkelijk meende te moeten geloven. Daaruit bloeit dan waarschijnlijk een innerlijk weten, dat het aanvaarden wat u eens had, ver te boven gaat. Neem dus kennis van alle richtingen, denk zelfstandig na, verdedig je, wanneer je meent dat iets onjuist is met je eigen argumenten, laat je overtuigen wanneer je een waarheid vindt, die je niet weerleggen kunt, of zoek naar argumenten om uiteindelijk zo een stelling toch te wraken, maar aanvaardt ze voorlopig onder voorbehoud. Dat is de beste weg tot bewustwording.

Reactie: Wanneer een katholiek in de hel komt, heeft dat niets met zijn katholicisme te maken.

Antwoord: Een lastig punt. Want volgens de statuten van de katholieken is er een lijdende, een strijdende en een overwinnende kerk. De lijdende kerk is de afdeling vagevuur en consorten. Godsdienst heeft niets te maken met het beleven in het hiernamaals. Alleen de wijze, waarop je hebt geleefd volgens je begrippen van godsdienst, de wijze, waarop je jouw taak als mens en als geest vervuld hebt in het menselijk bestaan, dat alleen is belangrijk. In het hiernamaals zijn er geen werkelijke katholieken meer, protestanten, of boeddhisten enz. Er zijn wezens, die volgens een bepaalde weg, of gedachtegang, naar waarheid zoeken. Dat alleen is belangrijk. Laat ons de verdeeldheid die de mensen met hun stompzinnige mening de enige waarheid te bezitten hier op aarde, toch vooral niet trachten te transponeren naar een geestelijke sfeer. Er is verdeeldheid en strijd genoeg, die in feite niets anders is dan een moord op de waarheid die in de mens leeft, omdat men hem zelfs het recht beneemt na te denken over datgene, wat de grote geesten geopenbaard hebben en zo een persoonlijke weg tot God te vinden.

Vraag: Is het ons mogelijk op een bijeenkomst geestelijke of hemelse muziek te horen te krijgen, te meer omdat ik gehoord heb, dat geesten ook van muziek houden. Berust dat op waarheid?

Antwoord: Dat berust op waarheid. Maar om die dingen te laten horen is betrekkelijk lastig. Vooral omdat wij hier altijd storing zouden kunnen krijgen van de huishoudschool. Dergelijke dingen kun je het best beleven in een klein gezelschap, wanneer je je daarop werkelijk concentreert. Er is namelijk altijd muziek der sferen. Er is altijd iets, van die fenomenale, fantastische melodie, die a.h.w. Gods openbaring is in het totaal der Schepping. Als je daar

maar een flard van hoort, dan heb je geestengezang gehoord. Een ieder die het hoort, stemt ermee in. Die muziek moet je innerlijk beleven. Als er door een goocheltrucje muziek van onze kant wordt geproduceerd, hebt u er niets aan. Vandaar, dat ik u de raad wil geven om dit in klein gezelschap eens na te zoeken en u daarop te concentreren en afwachten, wat u innerlijk - niet van buiten - beleeft.

Vraag: Hoe moet je dat beginnen?

Antwoord: Dan begin je met een paar mensen die hetzelfde nastreven, en die helemaal geen medium zijn, je daarop te concentreren en dan laat je je niet ontmoedigen als het de eerste paar uur niet gaat. Dan doe je het een paar keer weer. Het is zo gemakkelijk tegen ons te zeggen: waar vind ik een gezelschap? Het is van ons uit u moeilijk te zeggen: zoek zelf, en dan zijn wij ook niet slechter dan de Bijbel, want daarin staat precies hetzelfde. "Zoek en gij zult vinden. Klop en u zal worden opengedaan". Vraag niet aan een ander waar je moet gaan, maar zoek. Dat er veel zwendelaars zijn, wil ik graag accepteren. Maar per slot van rekening, als u dat feit stelt, moet u ook weten, dat u alles eerst moet nakijken of er geen zwendel is. Als er iemand is die zegt, dat hij u de geestmuziek zal laten horen, dan moet je maar eens opletten, of er nergens in de buurt een grammofoon staat.

Vraag: Waarom moet je voor geestmuziek anderen bij je hebben?

Antwoord: Anderen heb je niet nodig, maar voor de mens is het gemakkelijker zich in gezelschap te concentreren dan alleen, omdat dan namelijk de sfeer van verwachting en het gedeelde gedachtenbeeld het makkelijker mogelijk maakt bepaalde flarden op te vangen. Degene die verder is gekomen, die zo langzamerhand de richting van inwijding ingaat, zoekt over het algemeen de eenzaamheid, ofwel het contact met een of twee mensen, met wie hij volkomen harmonisch is, omdat hij vanuit zichzelf kan komen tot die bereiking. De raad die ik geef, is niet voor degene die gevorderd is. Dat is voor de beginneling, die alle steun nodig heeft die hij krijgen kan om te komen tot een accepteren van hetgeen geestelijk geopenbaard wordt.

Vraag: U zegt dat bij een mogelijke oorlog vrienden uit de eerste hun bazuintje mee zouden blazen. Waarom dan niet in 1940 - 1945?

Antwoord: Als zij dat niet hadden gedaan, stond u op het ogenblik te "Hou zee-en" of te "Heil Hitler-en". Er is toen meerdere malen ingegrepen. Als u de punten van het ingrijpen wilt zien, dan kunt u o.a. eens kijken naar de onverklaarbare plotselinge terugtocht van de Italianen in het zuiden van Rusland, de onverklaarbare houding tijdens de landing in Bretagne van de generale staf in Frankrijk. Er zijn nog een paar punten meer die onlogisch zijn, wanneer je ze op de keper nagaat en niet alleen maar aanneemt, omdat ergens een geheime-dienstman zo handig is geweest. Dat bestaat alleen in boeken. Wanneer u verder wilt weten wat er gebeurt, kijkt u dan, hoe soms op het juiste ogenblik een staatsman ziek wordt. Dat is kort geleden nog gebeurd. Hoe een staatsman soms sterft, opeens, zonder dat je eigenlijk weet, waarom.

Er wordt wel degelijk door de hogere krachten van de Witte Broederschap leiding gegeven op deze wereld. Maar het is niet hun doel oorlogen te voorkomen. Het is hun doel de mensheid tot een bewustzijn te brengen, waarbij zij zelf de oorlog afkeuren en verwerpen. En dit niet alleen met de mond, maar ook met de daad doen. Het gaat er niet om de mensheid het leven gemakkelijk te maken. Dan zou het helemaal geen zin hebben, dat je leeft. Het gaat hen erom de mens op aarde een zo groot mogelijke kans tot bewustwording te geven. Die wordt gegeven. Slechts wanneer de mens met zijn handelingen een absoluut gevaar betekent voor de bewustwording, nemen zij maatregelen. In Atlantis hebben zij er voor gezorgd dat alle werkelijk belangrijke geheimen vóór de grote rampen van Atlantis verwijderd waren. Verder dat deze terecht kwamen in streken, waar deze in stilte konden worden bewaard, tot de tijden rijp waren. Bij vele andere beschavingen is dat precies hetzelfde. Steeds weer zien wij perioden, dat plotselinge ontdekkingen uit de Oudheid optreden. Omdat de Meesters het eerst dan nodig vinden, dat oude kennis, oude correctie misschien ook op hetgeen men meent dat heden waar is, wordt ontdekt. Er is een leiding die deze hele wereld omvat, u allemaal, als individuen, zowel als de totale wereld, met alles, wat er op is. Deze leiding bestaat niet om het u gemakkelijk te maken. Of om dát, wat u wreedheid noemt, de wereld uit te helpen. Wanneer er dadelijk een oorlog zou komen, is de kans heel groot, dat het een wereldvernietiging zou worden. Dat is niet acceptabel, omdat de mens nog niet rijp genoeg is en omdat hij in deze positieve periode juist de mogelijkheid heeft tot een stap vooruit.

Dientengevolge zal men deze oorlog trachten te verhinderen en, indien zo nodig strijd op moet treden, deze trachten te beperken tot plaatselijke kleine oorlogen, die niet de hele grote omvatten.

Indien er geen vragen meer zijn, dan zeg ik allen goedenavond.

HET SCHONE WOORD

KARMA

Ik voel mij met noodlot belaân,
schulden van vroeger worden nu daden en krachten.
Zij stormen op mij aan,
machten, die mij overweldigen.
Ik voel mij gedwongen tot verder gaan.

Karma, demonische kracht,
waardoor de schuld van het verleden in het heden,
waarin ik niet ken, weer tot uiting gebracht.
Is dit de waarheid?

Karma, ervaring van het verleden, gegrift in mijn wezen,
gebracht in het heden als deel van mijn bestaan en mijn vrezen,
deel van mijn bewustzijn, deel van mijn hoop,
deel van mijn hele werkelijkheid.

Het is niet om het verleden, dat ik lijd, of vreugde ervaar.
Het is heden, mijn ervaren van mijn God.
Het is mijn eigen streven, strijden, dat hier vormt het aardse lot
en kracht tot verder gaan.

Karma is het beeld van vroeger,
waarop ik steun in dit bestaan,
wanneer ik kies mijn eigen weg.

DE DREMPEL

Als alles duister is, het leven mij voorbij glijdt
als een landschap, verhuld in nacht,
dan voel ik mij soms vreemd, belaagd door onbekende kracht
en vraag mij af: waar zal ik gaan?

Soms lijkt het mij, dat ver een Licht mij lokt.
Mijn baan gaat voort, het Licht is in het duister opgeslokt,
en ik ken het woord niet, dat mij zal bevrijden van deze band.

Ik ga door duisternis en ken niet eigen vaderland en wezen.
Tot eindelijk 't Ik-besef de vraag, die mij gerezen:
"Is het noodzaak, dat ik verder ga?", een antwoord geeft.

Wanneer ik tot mijzelf zeg:
Het is slechts mijn streven, mijn aanvaarden, dat hier betekenis heeft,
dan weet ik voor het eerst: ik word door de gewoonten nog geleefd,
maar kan mijn eigen wegen gaan.
Dan overschrijd je de drempel van gewoonten,
dan kom je tot werkelijk leven.

Het bestaan wordt niet meer gedreven
door een waan uit de veelheid van mensen geboren,
maar je bent vrij, als geschapen van God, zoals eens te voren,
toen je uitging in het leven.

Dan ervaar je in het persoonlijk zoeken naar God,
naar leven, naar Licht en naar kracht,
hoe plotseling in alle dreven,
Hij Zich openbaart in alle macht.

Dan weet je, niet met een doods voortgaan verweven:
is mij het Licht en de werkelijkheid,
in het aanvaarden van kracht, rond mij heden,
die mij is een eeuwigheid.